

[Ministeren for byggeri og boligvæsen.] anden. Når byggeriet ikke blev større under denne krig, skyldes det ikke, at den økonomiske udvikling holdt de private tilbage fra at sætte nyt byggeri i gang, eller at det sociale byggeri ikke havde den fornødne kapacitet, men simpelthen den omstændighed, at man på grund af besættelsen ikke rådede over den fornødne arbejdskraft og de fornødne materialer til at opføre det byggeri, der var behov for. Der er den afgørende forskel mellem udviklingen nu og udviklingen efter den forrige krig, at det almennyttige boligbyggeri nu har en langt større kapacitet, end tilfældet var tidligere. Det er et forhold, som jeg allerede fremhævede i min fremsættelse, men denne bemærkning i talen bliver nu af det ærede medlem udlagt, som om jeg ved min fremsættelse af lovforslaget skulle have været klar over, at lovforslagets gennemførelse ville betyde en lammelse af det private byggeri. Dette mener jeg i tilstrækkelig grad at have dementeret.

Det ærede medlem kom i sit indlæg ind på, at man med alle midler måtte søge at bekæmpe prisstigningerne, og at man bør søge at gennemføre øget rationalisering af byggeproduktionen. Jeg er ganske enig heri, og jeg kan fortælle, at boligministeriet allerede har undersøgelser i gang angående dette spørgsmål, ligesom der fra regeringens side gennem statens byggeforskningsinstitut er ydet en meget betydelig støtte, bl. a. til en gennemgribende undersøgelse af mulighederne for at opretholde byggeriet i vinterseasonen.

De ærede medlemmer hr. Thestrup og hr. Hans Hansen (Rørby) var betænkelige ved den foreslåede udvidelse af lejelovens område og talte om en udvidelse af restriktionerne og om nye indgreb. Det ærede medlem hr. Thestrup fandt det her typisk, at der i motiverne til lovforslaget bl. a. var henvist til, at der ved den foreslåede ændring skulle være mulighed for at gennemføre en mere effektiv kontrol med garageleje end ved det nugældende af prisdirektoratet fastsatte prisstop: den ene restriktion skulle således drage den anden med sig. Mit forslag om ændring af lejelovens § 1 skyldes dels ønsket om at tilvejebringe så klar afgrænsning af lovens område som muligt, dels ønsket om under loven at inddrage visse lejemål, for hvilke en effektiv lejerbeskyttelse må anses for nødvendig. Løvrigt vil jeg gerne henvise det ærede medlem hr. Thestrup til vedrørende affattelsen af § 1 at læse den juridiske betænkning, side 4—5. Når prisstop for garager har vist sig

ikke at kunne gennemføres, fordi lejeloven tillader fri opsigelighed, kan jeg ikke se rettere, end at man da i stedet for må finde en anden form for kontrol, hvorved samme formål bedre opnås; det er kun det, der her er tale om.

De ærede medlemmer rettede endvidere kritik mod bestemmelsen i lovforslagets § 159, stk. 2, hvorefter lejeforhøjelse, der er en følge af en efter 1. april 1942 indgået frivillig overenskomst, ikke kan gøres gældende overfor den lejer, med hvem der efter lovens ikrafttræden træffes aftale om lejemålets indgåelse. Denne bestemmelse ville efter de ærede medlemmers mening medføre urimelige resultater, navnlig hvor en ejendom i mellemtiden havde skiftet ejer, og dette ville afføde mange retssager og bidrage til at skade det gode forhold mellem parterne. Jeg har tilsigtet med denne regel efterhånden at ophæve virkningen af de såkaldte overenskomster, som er indgået under indtryk af de senere års boligknaphed, og som ikke modsvares af en forbedring af lejen eller en lejeren indrømmet udvidet brugsret. Jeg vil dog gerne indrømme, at en ubetinget gennemførelse af denne regel i visse tilfælde kan virke noget hårdt, og jeg vil derfor gerne tage den nærmere afgrænsning af reglen op til overvejelse i udvalget.

Det glædede mig meget at høre det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarps indlæg, idet det ærede medlem gav udtryk for en mere positiv indstilling til løsningen af de foreliggende problemer, end tilfældet var med de to foregående ordførere. Det ærede medlem efterlyste nærmere oplysning om, hvilken praksis boligministeriet følger med hensyn til de lempelser, der indrømmes det private byggeri, som får statslån. Det ærede medlem oplyste, at hun havde bragt i erfarings, at man ikke udnyttede lovens bestemmelser fuldt ud, således som man gjorde ved det almennyttige byggeri. Dette er forsåvidt rigtigt. Med hensyn til det almennyttige byggeri følger ministeriet den praksis, at man indrømmer såvel fuld rentenedsættelse som afdragshenstand i 20 år. Dette medfører, at den årlige ydelse til etagebyggeri bliver på 2,2 pct., medens den til parcel- og rækkehusbyggeri bliver 1,7 pct. Til det private støttede byggeri indrømmer man derimod ikke fuld afdragshenstand og ej heller fuld rentenedsættelse for parcelhusbyggeriet ud fra følgende betragtninger: I den af rigsdagen vedtagne støttelov sondres der mellem tre forskellige former for støtte til boligbyggeri. Der er dels støtten til det almennyttige boligbyggeri, hvor låne-